

„Εμπρός σου πλῆρες, ὡς ἐγὼ νὰ πίνης ὅταν θέλῃς.
 „Πλὴν πέτα κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ δείξου ποῖος εἶσαι.“
 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰδομενεὺς ὁ τῶν Κρητῶν ἡγέτης·
 „Ἀτρείδῃ· πάντοτε καλὸς θὰ ᾔμαι σύντροφός σου,
 „Ὡς ὑπεσχέθην ἐξ ἀρχῆς·
 „Τοὺς ἄλλους μόνον ὠθήσε πολεμιστάς, ν' ἀνάψῃ
 „Εὐθύς ἡ μάχῃ· ἀσεβεῖς ἐφάνησαν οἱ Τρῶες·
 „Καὶ τώρα, θάνατος πικρὸς καὶ πάθῃ τοὺς προσμένουν
 „Ὅπισω· πρῶτοι τῶν θεῶν ἐπάτησαν τοὺς ὅρκους.“
 Εἶπε, κ' ἐπέρασε φαιδρὸς εἰς ἄλλους ὁ Ἀτρείδης·
 Κ' εἰς τῶν Αἰάντων ἐφθασε τοὺς οὐλαμούς· τοὺς εὗρεν
 Ὀπλιζομένους, καὶ πεζῶν τοὺς ἡκολούθει νέφος.

Ὡς ὅταν σύννεφον ἰδῇ βοσκὸς ἀπὸ τα ὕψι
 Πρὸς τὰ πελάγ' ὑπὸ πνοὴν νὰ φέρεται ζεφύρου,
 Κ' ἐν ᾧ τὸ βλέπει νὰ σκιρτᾷ κατὰμαυρον ὡς πίσσα,
 Καὶ τα πελάγη ν' ἀπειλῇ καὶ λαίλαπα νὰ φέρῃ,
 Ὅπισθορμᾷ, εἰς σπήλαιον τὰ πρόβατά του σύρων·
 Τοιαῦται μὲ τοὺς Αἰάντας, θολαί, πεπυκνωμένοι,
 Καὶ τῶν εὐτόλμων μαχητῶν αἱ φάλαγγες ὠθοῦντο
 Ζεφώδεις, ἀπὸ δόρατα καὶ σάκῃ φρικιώσαι.
 Ἰδὼν αὐτοὺς, ὁ βασιλεὺς ἐχάρη Ἀγαμέμνων,
 Καὶ πτερωμέν' ἀπηύθυνε πρὸς τὴν δυάδα ἔπη·

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΚΑΡΜΕΛΑ

(Δοῦγμα)

ὑπὸ Edmonde de Amicis.

(τέλος).

Ὁχρὸς καὶ ἀγρυπνισμένος εἰσῆλθε τὴν ἐπομένην πρωΐαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διδάκτορος, ὅστις ἰδὼν τὸν φίλον τοῦ τῶσον ἐξηντημένου ἤτοι μᾶσθαι ἀμέσως νὰ τὸν καταστήσῃ προσεκτικόν, ὅπως μὴ ἐντελῶς καταπιγῇ ὑπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ θεαρέστου ἔργου του. Ἀλλ' ὁ Γαβριέλλος ἔσεισε μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ ταχέως διέκοψεν αὐτὸν ἐν τῷ φιλικῷ λόγῳ του, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν καὶ ἐγχειρίσας αὐτῇ αὐτὴν μετὰ τῶν ἐξῆς λόγων. „Νά, διάβασε καὶ ἔχε ἀκόμη ὀλίγην ὑπόμονήν! Αὐτὴ θὰ ᾔῃ ἡ ὑσάτη μου ἀπόπειρα· ἂν καὶ αὕτη ἀποτύχῃ, θὰ γράφω νὰ στείλουν ἄλλον εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ἀφίνω τὸ νησί διὰ πάντα“.

Ἡ ἐπιστολὴ διηυδύνετο πρὸς τὸν ἄλλοτε ἐραστὴν τῆς Καρμέλας καὶ εἶχεν ὡς ἐξῆς:

„Κυρίε συνάδελφε! Ἐν συντόμῳ, ὅπως συνειθίζουν οἱ στρατιωτικοί, σὰς παρακαλῶ νὰ λάβῃτε ὑπ' ὄψιν τὰ ἀκόλουθα. Ἀπὸ ἐξ ἐβδομάδων περιποιοῦ εὐρίσκομαι ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης μετὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιτηροῦν τοὺς ἐδῶ φυλακισμένους. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν μου καὶ θὰ ἐνθυμήσθε βεβαίως ἀκόμη κόρην τινά, ὀνομαζομένην Καρμέλαν. Ἄμα τῇ ἀναχωρήσει Σας ἡ κόρη αὕτη παρεφρόνησε καὶ ἔκτοτε ζῇ βίον ἀβίωτον. Βαθεῖα συμπάθεια πρὸς τὸ δυστυχὲς πλάσμα μὲ παρεκίνησε ν' ἀποπειράθω τὴν θεραπείαν του, ἀλλ' ὅλαι μοι αἱ προσπάθειαι δυστυχῶς ἐναυάγησαν ἄνευ τινὸς αποτελέσματος. Μόνον μία ἀπόπειρα μοι μένει ἀκόμη καὶ εἰς ταύτην ἔχω ἀνάγκην καὶ τῆς ἰδικῆς Σας βοήθειας, τὴν ὁποίαν δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ μοι παράσχητε.

„Λέγουσιν, ἡ ἐπιστήμη δὲ δὲν ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον, ὅτι πνευματικὴ τις λειτουργία, αἴφνης ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης καταστραφεῖσα, δύνανται πάλιν νὰ ἐπανορθωθῇ, ἂν ὅλα τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα ἀμέσως πρὸ τοῦ δυστυχήματος συνέβησαν, παρασταθῶσιν εἰς τὸν ἀσθενῆ ὅσον τὸ δυνατόν εὐκρινῶς. Δὲν θ' ἀρνηθῇτε βεβαίως, ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς νήσου ἀναχώρησις Σας εἶνε ἡ ἐποχὴ, ἀφ' ἧς χρονολογεῖται ἡ συμφορὰ τῆς ἀτυχοῦς κόρης.“

„Ἐμαθον ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς ἀναχωρήσεώς Σας εἶχετε παραθέσει μικρὸν συμπόσιον, εἰς δ' εἶχε λάβει μέρος ὁ δήμαρχος καὶ ἄλλοι τινὲς κύριοι ἐκ τῶν ἐνταῦθα, οὐδεὶς ὅμως ἐκ τούτων ἐνθυμεῖται πλέον τὰς λεπτομερείας τοῦ συμποσίου τόσο ἀκριβῶς, ὅσον μοι φαίνεται ἀναγκαῖον διὰ τὸν σκοπὸν μου. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ἐν ὀνόματι τῆς αἰωνίου Εὐσπλαγχνίας, ἀμέσως καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβῶς νὰ μοι ἀνακοινώσῃτε τὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν ἐκείνην καὶ πᾶν ὅ,τι συνέβη πρὸ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτῆς· θὰ ἐπωφεληθῶ δὲ μετὰ ζήλου καὶ τὸ ἐλάχιστον περιστατικόν, καὶ θὰ ᾔμαι εἰς Ἰμάς εὐγνώμων, ἐὰν ἐκτελέσῃτε τὴν παράκλησίν μου. Πεποινθὼς ἐπὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας Ἰμῶν, Σὰς ἀσπάζομαι ὁ Ἰμέτερος συνάδελφος

Γαβριέλλος Μονάλδης!“

— Λοιπὸν τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Γαβριέλλος τὸν ἱατρόν, δίδοντα αὐτῷ ὅσιον τὴν ἐπιστολήν.

— Ὅτι εἶσαι διαβολεμένος ἄνθρωπος! ἐφάνησεν ἐκείνος τρίβων μεθ' ἡδονῆς τὰς χεῖρας. Κρῖμα νὰ μὴ γίνῃς φρενολόγος, ἱατρὸς τῶν ψυχῶν. καὶ νὰ μὴ ἡμποροῦν καὶ ἄλλοι ἐκτὸς τῆς Καρμέλας νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ σέ. Ἄς ὁμιλήσωμεν ὅμως σοβαρῶς, πιστεύεις ὅτι θ' ἀποκριθῇ;

— Οὐδόλως ἀμφιβάλω.

— Καὶ τὸ ὄνομά του . . . ἡ διαμονὴ του;

— Ὁ δήμαρχος ἔξυρει ὅλα ἀκριβῶς.

— Εὐγε! Ὡρα τῆς καλῆς αὐτῆς τὴν ἐπιστολῇ. Chi dura la vince; „Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.“

Πράγματι ἡ ἀπάντησις ᾔλθεν ἀμέσως, κατάλληλος, σαφής, ἐκτενής, ὅπως εἶχε ζητήσῃ αὐτὴν ὁ Γαβριέλλος. Οὐδεμία λέξις περιττὴ ἦτον ἐν αὐτῇ, οὐδεμία λέξις λυπῆς ἐπὶ τῷ συμβάντι ἢ συμπαθείας καὶ οἴκτου διὰ τὴν θλιβερὴν τύχην τῆς κόρης. Ἐν τούτοις ἡ ἀκρίβεια, μεθ' ἧς ὁ ἐπιστολογράφος ἐξέθετεν ὅλα τὰ κατὰ τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο συμπόσιον, ἐδείκνυν ἀρκούντως, ὅτι πολὺ καλὰ ἐνεθυμεῖτο ἀκόμη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ δὲν ἦτο ὅλως διόλου τῶσον ἀδιάφορος, ὅσον προσεπάθει νὰ δευθῇ.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελεύτα, ὅπως ἤρχιζε, σαφῶς καὶ συντόμως: „περὶ τὴν μίαν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐγκατέλειπε τὸ ἀτύπλοιο τὴν νῆσον. Σὰς χαίρετά!“

Ἀφ' οὗ ἀμφοτέροι οἱ φίλοι ἐμβριθῶς ἐμελέτησαν τὴν ἐπιστολήν, ὁ Γαβριέλλος ἐβυθίσθη εἰς βαθείας σκέψεις, ἀλλ' ὁ διδάκτωρ εὐθύμως ἀνέκραξε:

— Ὡ, τώρα καταλαμβάνω καλὰ καλὰ, διὰ τί κἀνὲς ἐκ τῶν τότε συνδαιτυμόνων δὲν ἤδυνήθη νὰ σοὶ κἀμὴ περιγραφὴν τινὰ· τοῦτο ἦτον ἡ αἰτία! εἶπε μιμούμενος τὴν κίνησιν τῆς προθύμου ἐκκενώσεως τῶν κυπέλλων. Ὅσο δὰ δι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ λείψῃ! Ἐμπρός λοιπὸν ἔστω ἔργον, φίλε! Τὸ πολὺ πολὺ αὐριον πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις, διότι πέραν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν δὲν ἡμπορῶ νὰ σὲ βλέπω εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἐλα ν' ἀρχίσωμεν ἀμέσως τὰς προετοιμασίας. Ποῦ εἶνε ὁ κατάλογος τῶν προσκεκλημένων;

Ὁ Γαβριέλλος ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν λέγων.

— Βασίζομαι καθ' ὁλοκληρίαν ἐπὶ σοῦ, διότι ὅσον δι' ἐμὲ ἡ καρδία μου τρέμει ὥσπερ ἀπὸ τῆς αὐριον ἐξαρτᾶται ἡ θανατικὴ μου καταδίκη.

— Ἐλα δὰ καὶ σύ, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, αὕτῃ ἡ μικροψυχία δὲν σοὶ ἀρμόζει, ἀφ' οὗ ὑπέφερες ὡς μεγαλομάρτυς τόσα καὶ τόσα. Λοιπὸν ποῖος πρέπει πρῶτος νὰ προσκληθῇ καὶ νὰ διαχθῇ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ παραστήσῃ; Ἐδῶ εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου, καὶ ν' ἀρχίσωμεν ἀπ' αὐτόν, καλὰ θὰ κάμωμεν· τοὺς ἄλλους ὕστερα τοὺς ἀνευρίσκομεν.

Ἡ φαιδρὰ πεποινθῆς τοῦ φίλου ἀπέδωκεν ἀμέσως καὶ εἰς τὸν Γαβριέλλον ὅλην τὴν καρτεροψυχίαν, ἀμφοτέροι ἐπεσκέφθησαν κατὰ σειρὰν ὅλους τοὺς προὔχοντας τοῦ τόπου καὶ ἀλληλοδιαδόχως προσεκάλεσαν τὸν δήμαρχον, τὸν δικαστὴν, τὸν εἰσπράκτορα τῶν φόρων, τὸν ἐπιλοχίαν τῶν καραβινοφόρων καὶ ἐξ ἡ ἐπτά ἀκόμη ἄλλους κυρίους, οἱ ὅποιοι καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο συμπόσιον εἶχον λάβει μέρος. Ἀπαντες ἐδήλωσαν ὅτι εὐχαρίστως ᾔφελον προσέλθει, ἐν τούτοις δὲν ἦτο τόσο εὐκόλον νὰ τοῖς ἐξηγήσῃ τις τὸν σκοπὸν τοῦ συμποσίου καὶ νὰ διανεῖμῃ εἰς ἕκαστον τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον — οὕτως εἶπεν — ἕκαστος ὥφειλε νὰ ὑποκριθῇ.

Ὁ διδάκτωρ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος παρέταξεν εἰς τὸ πεδῖον ὅλα τὰ βαρεὰ τηλεβόλα τῆς ἐπιστημονικῆς του πείρας, ὁ δὲ Γαβριέλλος ὑπεστήριξεν αὐτὸν δι' ὅλης του τῆς θερμῆς εὐλωτίας, τὰ ἐλλείποντα δὲ συνεπλήρου ἢ πρὸς τὴν ἀτυχῇ κόρην συμπάθεια, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἡσθάνοντο πρὸς αὐτήν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν μετὰ πολλοὺς λόγους καὶ παρανοήσεις, ἄλλους πάλιν λόγους καὶ ἐξηγήσεις τοῦ πράγματος, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι κατενόησαν τὸν σκοπὸν τοῦ συμποσίου, οἱ δὲ φίλοι ἡμῶν ἀνέπνευσαν ἑλευθέρως, ὅτε ἐπράτησαν τὴν πρὸς τὸ μικρὸν οἶκημα τῆς μητρὸς τῆς Καρμέ-

λας ἄγουσιν, ὅπως καὶ ταύτην πληροφορήσωσι περὶ ὧν, ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσι τῇ ἐπαύριον. Ἡ ἀτυχὲς γυνὴ ἐνόησε μᾶλλον διὰ τοῦ μητρικοῦ ἐνστικτοῦ παρὰ διὰ τῆς νοημοσύνης της, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τελευταίας τινὸς δοκιμῆς πρὸς θεραπείαν τοῦ δυστυχοῦς τέκνου της καὶ θαυρούσα κατεφίλει τὰς χεῖρας τοῦ τε Γαβριέλλου καὶ τοῦ ἱατροῦ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡ Καρμέλα δὲν εἶχε φανῇ πρὸς τῆς οἰκίας τοῦ Γαβριέλλου ὅτε δὲ οὗτος, περατώσας τὴν συνομιλίαν του μετὰ τῆς μητρὸς της, ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς, τὴν εὔρε καθήμενὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀπισθεν τοῦ οἰκίσκου καὶ στηριζομένην διὰ τῆς βράχειος ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἰδοῦσα αὐτὸν προσερχόμενον ἐσηκώθη ἀμέσως, ἐχαίρεττεν αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους τρυφερότητος καὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων, ἐν τούτοις ἐφαίνεται παραδόξως μεταβληθεὶσα καὶ στενοχωρημένη· ἦτον ὡχρὰ καὶ ἡ φωνὴ της ἀδύνατος ὡς πυρεσοσύσης.

— Καρμέλα, εἶπεν ὁ Γαβριέλλος προσελθὼν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά του, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κατὶ.

— Κάτι νὰ μοῦ πῆς; εἶπεν αὐτὴ μηχανικῶς θαυπέουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν παρειὰν του, νὰ μοῦ πῆς κατὶ;

— Ναί, Καρμέλα, αὐριον ἀναχωρῶ!

— Αὐριον ἀναχωρεῖς;

— Ναί, ἀναχωρῶ ἀπὸ 'δῶ, φεύγω ὅπως διόλου ἀπὸ 'δῶ! Ἀφήνω τὸ νησί μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας μου, θὰ 'μβῶ 'στὸ ἀτμόπλοιο καὶ αὐτὸ θὰ μὲ πᾶρ μακριὰ, πολὺ μακριὰ.

Καὶ διὰ τὸ δεῖξαι τὴν ἀπόστασιν ἐποίησε χειρονομίαν διὰ τοῦ βραχίονος.

— Πολὺ μακριὰ! ἐφιδύριεν ἡ Καρμέλα ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν βλέμμάτων τὸν προτεταμένον βραχίονα. Εἶτα προσέθηκε σύννους. — „Τὸ ἀτμόπλοιο... αὐτὸ καπνίζει!

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γαβριέλλου ἐξωγραφήθη ἔκφρασις ἀλγεινῆς διαφύσεως.

— Ἀφῆσέ της καιρό! ἐφιδύριεν εἰς τὸ οἷς του ὁ διδάκτωρ, πλησιάζας αὐτὸν ἐν τῷ μεταξύ, δὲν βλέπεις, πῶς τὸ καύμενο τὸ κορίτσι προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ καλὰ καλὰ τὴν εἴδησιν τῆς ἀναχωρήσεώς σου; Ἐλα τώρα καὶ τὸ βράδυ πάλιν τῆς τὰ λέγεις ἀκόμη μιὰ φορά.

Ἐσυρε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Γαβριέλλον καὶ ἐπέταξε δι' αὐστηροῦ νεύματος τὴν Καρμέλαν νὰ μένῃ ὀπίσω. Αὐτὴ ὑπήκουσε μὲν, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας κατὰ τὴν συνήθη ὥραν εὔρεθι πρὸς τῆς οἰκίας τοῦ Γαβριέλλου.

Μετ' ὀλίγον τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ὁ ὑπνέτης του ἠσχολεῖτο νὰ ἐτοιμάσῃ ὅλα διὰ τὴν φαινομένην προσεχῇ του ἀναχώρησιν. Τράπεζαι καὶ καθίσματα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἐνδυμάτων, ἀσπρορρούχων καὶ παντοδαπῶν ἄλλων πραγμάτων, δύο δὲ μεγάλα κιβώτια ἐκείντο ἐκεῖ πλησίον ἀνοικτὰ καὶ ἐτοιμα ν' ἀποδεχθῶσι τὰ πράγματα.

Ἡ Καρμέλα παρετήρησε περίεξ αὐτῆς συγκεχυμένη, ἰδοῦσα δὲ κατὰ τὴν εἰσόδον της τὴν ἀταξίαν καὶ ἀποροῦσα ὕψωσε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Γαβριέλλον.

— Ὅλα τὰ ἐτοιμάζομεν τώρα διὰ τὴν ἀναχώρησιν! εἶπεν οὗτος, προσεκτικῶς παρατηρῶν αὐτήν.

Αὐτὴ πάλιν περιέστρεψε τὰ βλέμματα ἐρευνητικῶς, ἐν ᾧ τὸ μέτωπόν της συνωφρυνθῆ ἔλαφρῶς, ὡς ἂν ὁ νοῦς της νὰ εἰργάζεται τώρα περισσότερον τοῦ συνήθους.

— Αὐριο φεύγω, πηγαίνω μακριὰ ἀπ' ἐδῶ μὲ τὸ ἀτμόπλοιο.

— Μὲ τὸ ἀτμόπλοιο;

— Ναί, αὐριο τὸ ἐσπέρας ἀναχωρῶ.

— Αὐριο τὸ ἐσπέρας; ἐπανέλαβε μὲ τόνον ἐρωτήσεως κρούουσα συγχρόνως διὰ τοῦ δακτύλου της μίαν χορδὴν τῆς παρακειμένης κιθάρας. Ὁ ἥχος ἀντήχησεν εἰς τὸν δωμάτιον σπαρακτικῶς, ὡς ἂν εἴτρεμε μίαν ψυχὴ ὑπὸ ἄλγος, ὅπερ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐνόησε.

Ἦδη ἔλαβεν ὁ Γαβριέλλος τὴν χεῖρά της καὶ ἤτένισε τὴν ὡχρὰν αὐτῆς μορφήν μετὰ σοβαρότητος.

— Δὲν λυπεῖσαι, διότι φεῖγω, Καρμέλα; Δὲν θὰ με 'ξαναῖδης; τὸ 'ξεύρεις;

Ἀφῶνος ἤτένισε καὶ αὐτὴ τὸν Γαβριέλλον καὶ εἶτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, οὗτος δὲ προσποιούμενος, ὅτι δὲν τὴν παρετήρει πλέον, ἐξηκολούθησε, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπνέτου, νὰ κατατάσῃ ἐν τοῖς κιβωτίοις τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἀσπρορρούχά του, ἐν ᾧ ἡ Καρμέλα διηγεκῶς ὅτε μὲν ἔβλεπεν αὐτόν, ὅτε δὲ γύρω της τὴν κατάστασιν τοῦ δωματίου, χωρὶς ὅμως νὰ μετακινήσῃ τῆς θέσεώς της ἢ νὰ εἴπῃ λέξιν τινὸς.

Ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ὁ Γαβριέλλος τὴν ἐπλησίασε πάλιν καὶ τῇ εἶπε.

— Πήγαινε τώρα, Καρμέλα! Ἐμεινες ἐδῶ πολλὴν ὥραν, τώρα πᾶ- γαινε 'στὸ σπῆντι, ἀκούεις;

Καὶ ἠδέλησε νὰ τὴν φέρῃ μέχρι τῆς θύρας, αὐτὴ ὅμως ἀπώθησε τὴν χεῖρά του καὶ αἰφῶνος περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν τράχη- λόν του καὶ εἶπε μετὰ περιπαθείας.

— Δὲν θέλω νὰ πηγαίνω, ἄφησέ με ἐδῶ!

Καὶ ὅτε αὐτὸς πάλιν ἐπέμενε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, αὐτὴ ἐπὶ μᾶλλον προσκολλᾶτο εἰς τὸ στήθος του, ἐστένανε, ἐκτύπα διὰ τῶν ποδῶν της τὸ ἔδαφος καὶ τέλος ἀνευ ἄλλης ἀντιστάσεως ἐβάδιζε πρὸς τὴν θύραν βραδέως καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον βεβουλισμένη εἰς σκέψεις. Ὁ Γαβριέλλος τὴν ἤκολούθει διὰ τὸν βλέμματός, ὅτε αὐτὴ χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὸ βλέμματὰ της διήρχετο τὴν ἀγορὰν μὲ τὸ αὐτὸ βραδὺ βήμα, καὶ ἡ καρδία του ἔπαλλε σφοδρῶς μεταξύ φόβου καὶ ἐλπίδος. Ἦτον ἄρ' αὖ γε τοῦτο ἀκτὶς ἐλπίδος φωτεινῆς;

Νέαν γενναϊότητα ἀντλήσας ἡγέρθη τὴν ἐπαύριον καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ δωμάτιά του πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων καὶ ἐξεπίτηδες ἔμεινεν οἰκουρὼν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅπως μὴ ἴδῃ τὴν Καρμέλαν, ἥτις ἀπὸ τῆς πρώτης ἡδὴ εὐρίσκειτο ἐπὶ τῶν βαθυμίδων πρὸς τῆς θύρας του. Ἡ ἡμέρα παρήλθε εἰς προετοιμασίας ταχύτερον ἢ ὅσον ἐνόμιζεν. Ὁ ξενοδόχος τοῦ παρακειμένου πανδοχείου εἶχεν ἀναλάβει νὰ παρασκευάσῃ τὰ φαγητὰ καὶ νὰ διακοσμήσῃ τὴν τράπεζαν ἀπαράλλακτα, ὅπως καὶ πρὸς τριῶν ἐτῶν.

Τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ ἀκριβῶς ἀνεφάνη ὁ δόκτωρ ὡς πρῶτος τῶν προσκεκλημένων καὶ ἀφ' οὗ ἐχαίρεττε τὸν Γαβριέλλον καὶ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του ἐπὶ τῇ πλουσίᾳ διακεκοσμημένην τραπέζῃ, εἶπεν ὅτι ἡ Καρμέλα ἦτο κατὰ καὶ πικρῶς παρεπονέτο, διότι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν οὐδ' ἄπαξ ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν Γαβριέλλον.

— Προσεπάθησα ν' ἀπομακρύνω τὰς ιδέας της καὶ τ' ἀπέτεινα διαφόρους ἄλλας ἐρωτήσεις, αὐτὴ ὅμως μ' ἔβλεπεν ἀτενῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἔλεγε μὲ μελαγχολικὸν τόνον. — „Τὸ ἀτμόπλοιο!“ — Ὁ Θεὸς μόνον 'ξεύρει τί συμβαίνει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς πλάσματος.

Ὁ Γαβριέλλος ἐστένανε βαθέως καὶ ἔστρεψεν ἄλλοι τὸ πρὸςωπόν του. „Ὁ Θεὸς μόνον τὸ 'ξεύρει!“ ἐπανέλαβε καὶ ἤρχισε νὰ διορθῶν τὰ ἄνθη, ἅτινα ἐστόλιζον τὴν τράπεζαν, „ὁ Θεὸς νὰ με βοηθήσῃ“.

Ἦδη ἠκούσθησαν ἔξωθεν τῆς θύρας βήματα καὶ φωναί, προαγγέλουσαι τὴν ἀφίξιν τῶν προσκεκλημένων, ἡγουμένου τοῦ δημάρχου, οὗς ὁ Γαβριέλλος καὶ ὁ φίλος του ἱατρὸς ὑπεδέχθησαν θερμότατα. Κατὰ τὴν ὥς ἐκ τούτου ἐπελθοῦσαν γενικὴν ταραχὴν καὶ τὸν θόρυβον, ὥς ὅτου ἔκατος καταλάβῃ τὴν θέσιν του, ὁ δόκτωρ ἔνευσεν εἰς τὸν ὡς σκοπὸν φυλάσσοντα στρατιώτην, καὶ οὗτος ἀμέσως χωρὶς νὸ ἐλύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν προσκεκλημένων ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆγαγε μετ' ὀλίγον τὴν Καρμέλαν εἰς μικρὸν τινα ἀντιθάλαμον, ὀπισθεν τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας τοῦ ὁποίου εἶχεν θέσει καθίσμα δι' αὐτήν, δυναμένην ἐκείθεν νὰ βλέπῃ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει παρὰ τὴν τράπεζαν. Ὅτε εἶδε τὸν Γαβριέλλον ἠδέλησε νὰ δράμῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὁ στρατιώτης τὴν ἐκράτησε καὶ τὴν καθυσύχασεν ὑποσχόμενος, ὅτι θὰ τὴν προσκαλέσῃ μετ' ὀλίγον πλησίον του αὐτὸς ὁ Γαβριέλλος.

Μεθ' ὅλους τοὺς φόβους τοῦ ξενίζοντος καὶ τοῦ ἐξ ἀπορρήτων του, μὴ οἱ προσκεκλημένοι δὲν δυνηθῶσι νὰ παραστήσωσι καλῶς τὸ μέρος των ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὰ πράγματα ἔλαβον τοιαύτην πορείαν, ὥστε ἡδύνατο νὰ ᾔηνε παντελῶς ἡσυχία. Ἡ εὐθυμία κατέστη μετ' ὀλίγον γενικὴ, τὰ φαγητὰ ἅπαντες τὰ εὗρισκον ἐξαισία, τοὺς οἶνους ἐπίσης ὅχι ὀλιγωτερον καὶ ὁ ἐστιάρχης δὲν ἐκουράζετο πληρῶν ὀδυνητικῶς τὰ κύπελλα, ὥστε πρὶν ἢ παρελθῇ ἀκόμη ὀλόκληρος ἡμίσεια ὥρα, ἀφ' οὗτου εἶχον συνέλδει, ἅπαντες σχεδὸν ἐλησμονήσαν τὸν ἰδιαιτερον σκοπὸν τοῦ συμποσίου. Ἡ συνδιάλεξις περιστρεφέτω κυρίως εἰς τὴν ἐξαίρετον πειθαρχίαν τῶν στρατιωτῶν, τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν ἀνδρίαν τῶν ἀξιωματικῶν. ὠμίλησαν περὶ τοῦ καιροῦ, περὶ τῆς προκειμένης ἀναχωρήσεως τοῦ ξενίζοντος, περὶ τῶν διελγῆτρων ἐν γένει τῶν ταξειδίων, περὶ πολιτικῆς, εἶτα πάλιν περὶ ταξειδίων, στρατιωτῶν καὶ τοῦ καιροῦ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· αἱ φωναὶ ὀλίγον καὶ ὀλίγον ἐγίνοντο μεγαλεῖτεροι καὶ ἡχηρότεροι, αἱ παρειαι ἐφλέγοντο καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐσπινθηροβόλει ὁ διάπυρος οἶνος, ἔκτακτον λάμψιν ἐκπέμπων. Ἀλλ' ὅσον εὐθυμότεροι ἐγίνοντο οἱ ἄλλοι, ἄλλο τόσο σφοδρότερον ἔπαλλεν ἡ καρδία τοῦ Γαβριέλλου· μετὰ πολλῆς βίας ἔπρεπε νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν διὰ νὰ μὴ προδοθῇ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ δόκτωρ ἐφιδύριεν εἰς τὸ ὅς του ἐνθαρρυντικούς τινας λόγους καὶ παρετήρει ἀκαταπαύστως τὴν Καρμέλαν, ἥτις ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἔβλεπεν ἀτενῶς τὰς κινήσεις τῶν δακτυλίων.

Κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν ἀνεφάνησαν οἱ στρατιῶται, ἡγειραν εἰς τοὺς ὡμούς των τὰ βαρέα κιβώτια καὶ ἐγκατέλειψαν μετ' αὐτῶν τὸ δωματίον. Ἡ Καρμέλα εἶδεν αὐτοὺς μετὰ προσοχῆς καὶ ὅτε ἐξηφανίσθησαν προσήλωσε πάλιν τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῶν συμβαινόντων περὶ τὴν τράπεζαν.

Ἦδη ἡγέρθη τῆς ἔδρας του ὁ δημάρχος, ἔλαβε τὸ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρά καὶ διὰ καταλλήλου προσλαλῆς, ἥτις κατὰ τὴν πορείαν της μόνον ὀλίγον ἐταράχθη, προέπιεν εἰς ὑγίειαν τοῦ Γαβριέλλου συμπιόντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὧν τῶν παρακαθημένων.

— Ζήτω ὁ κύριος ἀξιωματικός! Ζήτω! Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ ἀντάμωσι! Οὕτως ἐφώνουν ἅπαντες· τὰ κύπελλα συνεκρούοντο, ὁ οἶνος

έχυνετο ἐπὶ τῆς τραπέζης· γενική σύγχυσις ἐπεκράτει, ἐν ᾧ ὁ κύριος δὴ-
μαρχος θέλων νὰ καθήσῃ, κάπως βαρέως κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του —
βεβαίως ἐκ τοῦ πολλοῦ ζήλου διὰ τὸ θεάρεστον ἔργον.

— Κύριε εἰσπράκτορ, πέτε μας ἓνα τραγοῦδι! ἐφώνησεν ὁ δόκτωρ,

τοῦ τοῦ ἀπίστου ἑραστοῦ τῆς Καρμέλας ἐξέφρασεν ἅπαν τὸ πάθος του καὶ
τὰ ἄρρητα αἰσθητά, ὑφ' ὧν ἐπληροῦτο ἡ καρδιά του.

Ὅτε ἐπέρανε τὸ ἄσμα του καὶ δορυβαδῶς χειροκροτούντων τῶν συν-
δαιτυμόνων ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του, ἔρριπεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς Καρ-
μέλας, τότε δὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδε, ὀλί-
γον ἔλειψε νὰ τὸν ῥίψῃ νεκρὸν ἐκ τῆς
συγκινήσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὡς δια
μαγείας ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου
του, ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ τῶν ἡμι-
κεκλεισμένων χειλέων τῆς ἐβλεπε κατὰ, ὅπερ
δὲν ἠδύνατο νὰ παραγνωρίσῃ — οὐδέποτε
τὴν εἶχεν ἰδεῖ τοιαύτην. — Ἐκ τῆς πλατείας
τῆς ἀγορᾶς ἠκούσθησαν αἴφνης ἤχοι μου-
σικῆς. Ἀκούσασα αὐτοὺς ἡ Καρμέλα ἀνη-
γέρθη ἀμέσως, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς
ὅτε μὲν πρὸς τὸ παράθυρον, δι' οὗ εἰσῆρ-
χοντο οὗτοι, ὅτε δὲ πρὸς τὴν τράπεζαν,
ἄλλοτε πρὸς τὸν Γαβριέλλον καὶ πάντοτε
ἠῤῥάνετο ἡ ζωὴ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστῶν τῆς,
τὸ φῶς ἠγωνίζετο καὶ ἐπάλασε κατὰ τῆς
σκοτίας.

Ἦδη εἰσῆλθεν ὁ στρατιώτης τῆς ὑπη-
ρεσίας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ
εἶπε: „Κύριε ἀξιωματικέ, τὸ ἀτμόπλοιον
ἀνεφάνη! „Ὁ Γαβριέλλος ἠγέρθη τῆς θέ-
σεώς του καὶ εἶπε μεγαλοφώνως. — Πρέ-
πει λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω! Ἐχετε ὑγίειαν,
φίλοι μου!“ Ἐφόρεσε τὸ ξιφὸς του, ἔλαβε
μικρὸν σάκκον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐκρέμα-
σεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄμιλόν του. Ὅλοι οἱ παρέν-
τες τὸν περικύκλωσαν, ὅπως τῷ ἐκφρά-
σωσι τὰς εὐχαριστίας των διὰ τὸ λαμπρὸν
δεῖπνον, νὰ τῷ εὐχηθῶσι κατευόδιον καὶ
νὰ τῷ σφίξωσι διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν
χεῖρα· ἡ χεὶρ τοῦ δόκτορος περιέκλεισε τὴν
ἰδικὴν του ὡς σιδηρᾶ λαβί. Ἐν αὗτῃ δὲ
ἡ μουσικὴ κάτωθεν ἤρχιζε νέαν μελωδίαν,
ἐπλησίαζεν ὁ Γαβριέλλος βραδέως πρὸς τὴν
ἐξοδὸν χαιρετῶν, μειδιῶν, πάντοτε ἐστραμ-
μένος πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ἡ Καρμέλα.

Αὕτη εἶχεν ἐγερθῇ βραδέως ἐκ τῆς
θέσεώς της καὶ μετ' αὐξήσεως ἐκπλήξεως
παρετήρει ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν γινόμενα. Τὴν
μητέρα τῆς, ἥτις εἶχε προσέλθει καὶ τῇ
ἐψιδύριζεν εἰς τὸ οὖς πραυντικαῖς λόγους,
προσέβλεπε μετὰ μελαγχολίας, ἔσειεν ὀλί-
γον καὶ μετ' ἐκφρασιν μεγάλης θλίψεως τὴν
κεφαλὴν, συγχρόνως δὲ ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν
βραχιόνων τῆς τὸ ὕφασμα, ὃ ἐκάλυπτεν
αὐτοὺς. Ἦδη προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς
τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ μετὰ πυρετώδους
ταχύτητος τὰ βλέμματά της ἐστρέφοντο
ὅτε μετὰ πρὸς τὸν Γαβριέλλον, ὅτε δὲ πρὸς
τὴν μητέρα, ἄλλοτε πρὸς τοὺς ἄλλους πα-
ρεστώτας καὶ τέλος πάλιν πρὸς τὸν Γα-
βριέλλον· ἅπαν τὸ σῶμά της ἔτρεμεν ὑπὸ
τὸ κράτος φοβερᾶς ἀγωνίας καὶ ὑπὸ σπα-
σμοδικῶν λυγμῶν καταληφθεῖσα ἐθλίβε δια
τῶν χειρῶν τοὺς κρατάφους τῆς ὡς ἀνὰ ἀπηλ-
πισμένη.

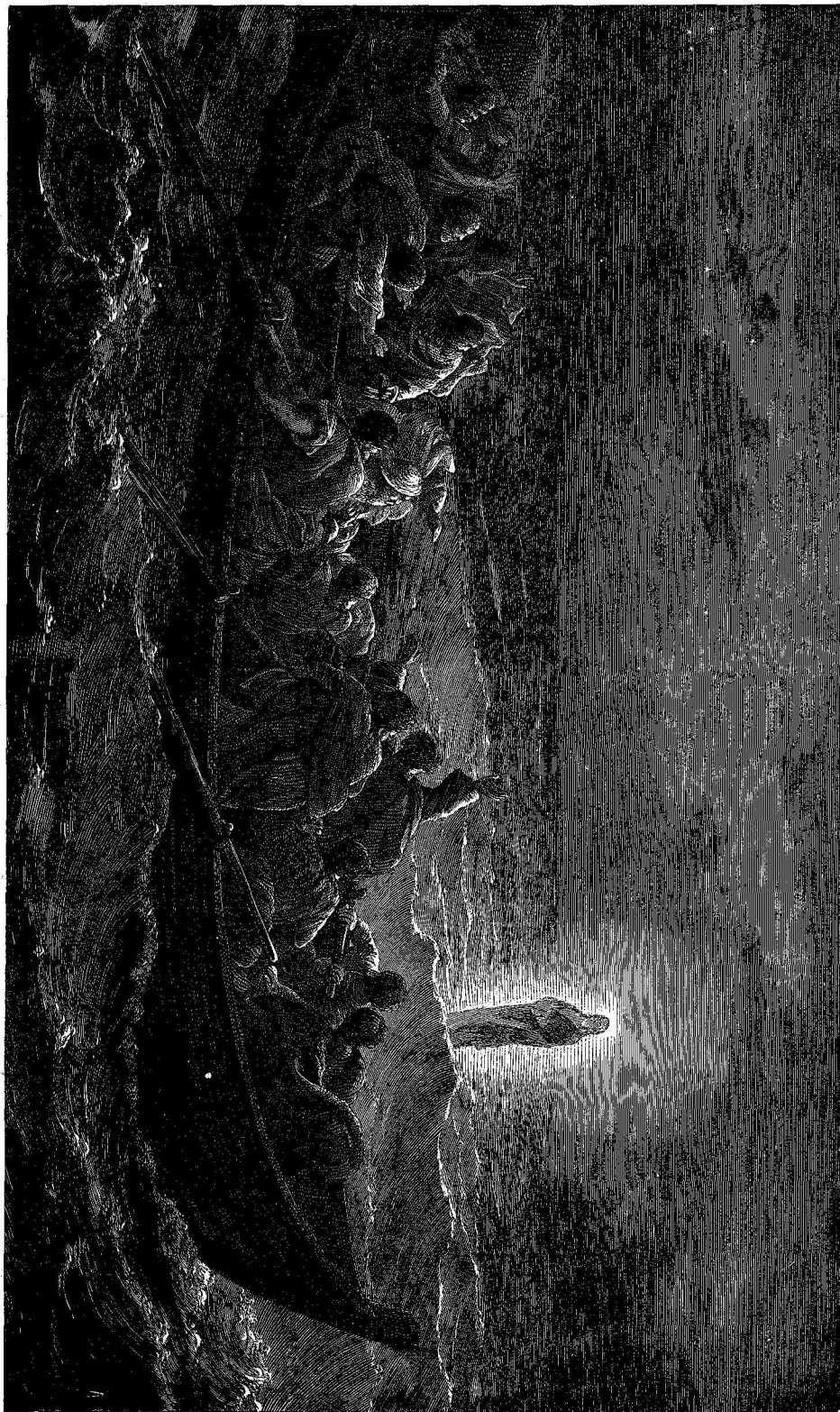
— Ὑγίαινε, Καρμέλα! εἶπεν ἤδη ὁ
Γαβριέλλος.

Τότε αὕτη ἐξέβαλε κραυγὴν σπαρα-
κτικωτάτην καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὥρμησε
καὶ περιεπτύχθη τὸν Γαβριέλλον, ἐκάλυψε τὴν
κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του διὰ θερμῶν φιλημάτων καὶ δάκρυα ἔρρευαν ἐκ
τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἀπαλλάσσοντα τὴν δύστηνον ψυχὴν τῶν θανατηφόρων αὐτῆς
δεσμῶν. Εἶτα βραδέως ὠλίσθησεν ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόδας τοῦ σωτήρος της.

Καὶ ἐγένετο φῶς! Ὁ ἔρως εἶχεν ἐπιτελέσει τὸ ἔργον του, σώσας
τὴν ταλαίπωρον παράφρονα κόρην!

Δακρυρροῶν ἔρριπθη ὁ Γαβριέλλος εἰς τὰς ἀνοιχτὰς θγκάλας τοῦ φί-
λου του . . .

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. („Byō eim' mē phobētothe.“ Marc. 14, 27. Ἰωάν. 6, 20).

ὅτε ἐπῆλθεν ὀλίγη γαλήνη, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν πρὸν ὃν ἀπετάθη τὴν κιθά-
ραν. Ὁ φιλόμουσος κύριος ἀπήτησε νὰ τὸν παρακαλέσωσιν ὀλίγον, λέγων
ὅτι δὲν ἦτον ἡσκημένος, ὅτι ἡ φωνή του εἶχε χαλάσει, ἀλλ' ἐπὶ τέλους
ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν συνδαιτυμόνων καὶ ἔψαλλε στίχους τινάς.

Ἦδη ἔλαβε μετὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ὁ Γαβριέλλος τὸ ὄργανον καὶ
ἠτοίμασθαι νὰ τραγουδήσῃ. Ἦτο κάτωχρος καὶ σχεδὸν νεκρὸς ἐκ τῶν παλ-
μῶν τῆς καρδίας του, ἠδυνήθη ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ διὰ τοῦ ἁσμα-

Τρεῖς μῆνας βραδύτερον, μαγευτικὴν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου νύκτα, κατέπλευσε πάλιν τὸ ἀτμόπλοιο εἰς τὸν ὅρμον τῆς μικρᾶς νήσου, ἵνα μετὰ μικρὰν ἐν αὐτῷ διαμονὴν ἀναλάβῃ τὸν περίπλου του εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας. Ὡσεὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν νηρηίδων φερόμενον διωλίσθαινε τὸ σκάφος ὑπὲρ τὰ ὕγρα καὶ λάμποντα κέλευθα. Οἱ ὀλίγοι ἐπιβάται εὐρίσκοντο ἅπαντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀπολαύοντες τὸ θαυμασιόν θέαμα, ὅπερ παρέβλεπον οὐρανὸς καὶ ἡ μαγευτικὴ γῆ.

Ὀλίγον τι ἀπωτέρω τῶν ἄλλων ἴστατο κύριός τις, φέρων στρατιωτικὴν στολὴν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὠραία τις καὶ βαδινὸν ἀνάστημα ἔχουσα γυνή, ἥτις εἶχε προσηλωμένα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ σημείου, ὁπόθεν βαθμηδὸν ἐξηφανίζοντο ἐν τῇ ἀραιᾷ ομίχλῃ αἱ σικαὶ τῆς μικρᾶς νήσου. Μετ' ὀλίγον καὶ τὸ τελευταῖον ἔκνος αὐτῆς ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα καὶ τότε ἡ νεαρά γυνὴ εἶπεν εἰς τὸν συνοδὸν της.

— Πόσον σφίγγεται ἡ καρδιά μου, δόκιμς συλλογίζομαι ὅτι πρέπει ν' ἀφήσω τὴν πατρίδα, τὸν τόπον, ὅπου κατὰ πρῶτον σὲ εἶδον, ὅπου τόσα ὑπέφερα καὶ διὰ σοῦ, ἄγγελέ μου, ἐσώθην!

Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ὕψωσε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ ἰδικόν του καὶ ἐπέθηκε τρυφερὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν ἐκεῖ, ἀγαπητή μου!

— Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου κατώκεις;

— Ναί, εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν.

— Καὶ θὰ ἡμεῖς εἰς τὸ παράθυρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον πάντοτε μετὰ προσεκάλεις;

— Μάλιστα, ἄγγελέ μου!

— Καὶ θὰ μοὶ τραγουδήσῃς πάλιν τὸ ᾄσμα . . . τὸ ᾄσμα σου ἐκεῖνο;

— Ὅσας φορές θελήσῃς!

— Πές με το τώρα, ἀγάπη μου! Ἀγάλη, ἀγάλη πές με το εἰς τὸ αὐτί μου.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐτραγώδησεν ἐλαφρῶς.

Μετὰ περιπαθείας ἐσφίγγεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος της καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα.

— Ταλαίπωρος καρδιά! ἐψιδύρισε ὁ νέος, θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐλθέ εἰς τὸ στήθος μου, ὅπου θὰ εὕρῃς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Με δάκρυα εὐτυχίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μειδίαμα εἰς τὰ κοράλλινα χεῖλη ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς αὐτὸν καὶ εἶτα ἀτενίζουσα πρὸς τὸν ἀχανῆ πόντον ἐψιδύρισε.

— Μήπως ὀνειρεύομαι;

— Ὅχι, ἀγάπη μου! Τώρα ἐξύπνησες!

Καὶ τὸ πλοῖον διέσχισε ταχέως τὰ κύματα καὶ ἔφερεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν νέαν πατρίδα, ἀπὸ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων εἰς τὴν ζωὴν.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΟΡΝΙΘΟΚΟΜΙΑ

ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΣΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΠΩΑΣΜΟΝ.

Ὁ εἰπὼν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ „μᾶλλον ἀδιδράγον τῶν σαρκοβόρων ζώων“ εἶχε μέγα δίκαιον, ὥς ἐκ τῶν ἀκολούθων γραμμῶν θέλει ἀποδειχθῇ. Διότι τί ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ παρὰ αἰμοχαρῆ ἀπληστίαν, τὸ νὰ ἐκνεοστεύῃ μὲν καὶ νὰ τρέφῃ μικρὰ πτηνὰ, ἀλλὰ νὰ κάμνῃ τοῦτο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως παρασκευάσῃ αὐτὰ διὰ τὸν φάρυγγά του;

Ἡ τεχνητὴ ὀρνιθοκομία εἶνε ἐφευρέσεις τῆς ἀνθρωπίνης λαίμαργίας, ἐγνωρίζον δ' αὐτὴν προηγούμενως οἱ Κινέζοι καὶ οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι. Ὁ τεχνητὸς ἐπωασμὸς τῶν ὥων ἐγίνετο ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πτολεμαίων καὶ τῶν Φαραῶ, ὅχι βεβαίως χάριν ἀνακουφίσεως τῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀναγκαζομένων νὰ ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν ὥων ὀρνίθων,

ἀλλὰ μόνον χάριν τῆς γαστριμαργίας τῶν, διότι αἱ ἀτυχεῖς ὀρνίθες ἐφ' ὅσον ἐκάθηντο δὲν ἐγένων τὰ ὠάτων, καὶ διότι ἡ ἐργασία τῶν ἐγίνετο βραδέως καὶ ἐν σμικρῷ. Ἐντεῦθεν ὠρμήθη λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐν τούτοις μετ' ὅλην τὴν τέχνην καὶ τὰς προσπάθειάς του δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ὥων τοὺς νεοσσοὺς ταχύτερον παρὰ ἡ φυσικὴ μητρικὴ θερμότης. Βεβαίως τοῦτο προήρχετο ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν μέσων, ἅτινα μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, σήμερον

ὅμως, ὅτε τὰ πάντα κινεῖνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ, κατεσκευάσθησαν διάφοροι ἐπωαστικοὶ μηχαναί, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται μὲν καὶ αὐταὶ ὅπως ἡ φύσις ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας πρὸς ἐκνεόττευσιν, ἐκτελοῦσιν ὅμως τὴν ἐργασίαν τῶν ταύτην μετὰ πλείονος ἀκριβείας θερμαίνουσαι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μετὰ

τινῶν ἐν τῷ μεταξὺ διακοπῶν, καθὼς καὶ ἡ μήτηρ ὄρνις ἐγκαταλείπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὠὰ, ὅπως ἀποφυχαίνωσιν ὀλίγον.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ πανταχοῦ σχεδὸν τῆς Ἀμερικῆς (τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν δηλαδή) ὑπάρχουσι μεγάλα ὀρνιθοκομεία, ἐν οἷς ἑκατοντάδες χιλιάδων ὀρνίθων γεννῶνται κατ' ἔτος διὰ τῆς τέχνης. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦτο ἀδιάφορον διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἂν σὺν τῇ πα-

ραθέσει τῶν οἰκείων εἰκόνων ἐκάμνομεν ἐνταῦθα καὶ ὀλίγας παρατηρήσεις περὶ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως τοῦ νεοσσοῦ ἐν τῷ ὥῳ.

Ἡ εἰκὼν 1. δεικνύει ὥον γονιμοποιηθὲν καὶ κατάλληλον εἰς ἐπωασμόν, καὶ τὸ μὲν γράμμα α σημαίνει τὸ ἐν τῷ κρόκῳ ὑπάρχον σπέρμα, ἐν ᾧ περιέχεται τὸ κύτταρον τοῦ ἐμβρύου, τὸ δὲ b δεικνύει δύο παχείας καὶ ὡς σχοινία περιεστραμμένας προεκβολὰς τῆς μεμβράνης τοῦ κρόκου, δι' ὧν οὗτος στηρίζεται εἰς τὴν περὶ τὸ λεύκωμα μεμβράνην d